Р Е Ш Е Н И Е
№ 41166

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 76 състав,** в публично заседание на 07.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **10444** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по жалба от М. И. К. ЕГН: [ЕГН] и от М. П. К., ЕГН: [ЕГН] адрес: [населено място]. [улица], тел. приемни родители на дете С. Т. Д.. ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 22-РД06-0201 от 11.08.2026 г. на Директора на РДСП - [населено място], с което е потвърдена Заповед № ЗДОС/Д-С-В3-023/15.06.2026 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане" (ДСП) - В. за отказ за вписване на жалбоподателите в Регистъра на осиновяващи при условията за пълно осиновяване.

С жалбата се иска от съда да се отмени постановения от директора на дирекция "Социално подпомагане" – В. отказ и жалбоподателите да бъдат включени в регистъра на осиновяващите при условията на пълно осиновяване. Излага съображения за основателност на жалбата, като изтъкват, че административният орган е извършил сляпо, формално и буквално тълкуване на закона, като напълно е игнорирал по-висши нормативни актове в противоречие с чл. 15. вр. 46 от ЗНА. Съгласно чл. 5, ал. 4 от Конституцията на РБ, международните договори, ратифицирани по конституционен ред, имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство, които им противоречат. Сочат чл. 3, нар. 1 от Конвенцията на ООН за правата на детето (КПД) императивно разпорежда, че при всички действия, отнасящи се до децата, висшите интереси на детето са първостепенно съображение. Висшият интерес на конкретното дете изисква то да остане в семейството, което го е отгледало и което обича, а не да бъде инстнтуционализирано в ЦНСТ или в КЦ и прехвърляно на непознати лица само заради форматна разлика във възрастта от по-малко от две години спрямо единия съпруг , чл. 8 от Европейската конвенции за правата на човека (ЕКПЧ) защитава правото на зачитане на личния и семейния живот. Трайната и задължителна практика на Европейския съд по правата на човека (ЕСПЧ) категорично приема, че

връзката между приемни родители и настанени при тях за дълъг период деца съставлява cie facto „семеен живот“ по смисъла на Конвенцията. Държавата няма право на насилствена административна намеса и разрушаване на тази семейна връзка (дори и в приемно семейство) без изключително сериозни основания, каквито тук липсват.

Ответникът по жалбата – директорът на дирекция „Социално подпомагане“-С., чрез юрк. К. и юрк. М. , оспорва жалбата като неоснователна и моли съдът да потвърди оспорената заповед като правилна и законосъобразна. Позовава се на разпоредбата на чл. 79 СК, като счита, че правилно от административния орган е съобразено, че жалбоподателите не попадат в категорията лица, които могат да бъдат вписани в регистър на осиновителите.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано въз основа на подадено от жалбоподателя заявление с вх. № КО/Д-С-В3/4/08.04.2026 г. до директора на дирекция „Социално подпомагане“– В. с искане да бъдат вписани регистър на осиновяващите по чл. 85 от Семейния кодекс. Въз основа на проведеното социално проучване и на основание чл. 27, ал. 1 от Наредбата социалните работници са изготвили социален доклад № ОС /Д-С – В3 /4-012/15.06.2026г. със заключение, че жалбоподателите М. И. К. ЕГН: [ЕГН] и от М. П. К., ЕГН: [ЕГН] и не отговарят на изискванията на чл. 79 , ал.1 от Семейния кодекс. Изложените от социалните работници мотиви изцяло са възприети от директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – В. , който с оспорената заповед е отказал да се разреши вписване на М. И. К. ЕГН: [ЕГН] и от М. П. К., ЕГН: [ЕГН] в регистъра на осиновяващи при условията на пълно осиновяване.

При така установените факти, съдът, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт, на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на проверка е законосъобразността на Заповед №ЗДОС/Д-С-В3-023/15.06.2026 г. на ДСП-В., с която е отказано вписване в регистъра на осиновяващи и Решение №22-РД06-0201/11.08.2026 г. на директора на РДСП - С.-град, с което заповедта е потвърдена.

Предмет на настоящото производство е законосъобразността на отказа за вписване на жалбоподателите като кандидати за пълно осиновяване на конкретното дете С. Д., поставен на основание чл. 79 от Семейния кодекс.

Съгласно действащата редакция на чл. 79 от СК законът регламентира изискването за определена разлика във възрастта между осиновяващия и осиновявания, както и изрично предвидените от закона изключения. Поради това следва да се установи, дали жалбоподателите отговарят на нормативните предпоставки за осиновяване и дали административния отказ е съобразен с приложимата законова уредба.

Жалбата е процесуално допустима, като подадена от лице с пряк и непосредствен правен интерес срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт и в законоустановения срок.

Заповедта е издадена в предписаната от чл. 59, ал. 1 АПК писмена форма, като съдържа задължителните реквизити, посочени в ал. 2 на същата разпоредба. Посочени са фактическите и

правните основания за издаването на заповедта, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност.

Заповедта е издадена от компетентен орган – директорът на дирекция “Социално подпомагане“ – В., съгласно правомощията му по чл. 3 и чл. 29 от Наредба № РД-07-7/05.10.2010 г. за условията и реда за водене и съхраняване на регистрите за пълно осиновяване.

При издаването на заповедта съдът намира, че не са налице допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат квалифицирани като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание.

Редът за кандидатстване е уреден в Наредба № РД-07-7/05.10.2010 г. за условията и реда за водене и съхраняване на регистрите за пълно осиновяване. В случая е спазена процедурата, като в срока по чл. 26 от Наредбата дирекция "Социално подпомагане" – В. е извършила социално проучване на жалбоподателите относно годността му да осиновят дете. Спазено е и изискването на 27, ал. 1 от Наредбата, като за резултатите от социалното проучване социалните работници са изготвили доклад относно годността на жалбоподателя да осинови дете при условията на пълно осиновяване, който задължително съдържа информацията по чл. 24 и чл. 25 от Наредбата.

По делото е приет като доказателство социален доклад № ОС-М/Д-С-СК/117-035 от 10.01.2024 г., в който се съдържат данни за възрастта на кандидат осиновителите.

Съдът намира, че заповедта е издадена в съответствие с материалния закон, а именно разпоредбата на чл. 79, ал. 1 (изм. - ДВ, бр. 106 от 2023 г., в сила от 22.12.2023 г.) от Семейния кодекс, която е действаща и приложима към момента на подаване на заявлението вх. № КО/Д-С-В3/4/08.04.2026 г. до директора на дирекция „Социално подпомагане“– В. .

Съгласно разпоредбата на чл. 79, ал. 1 СК, осиновяващият трябва да е най-малко с петнадесет години, но не повече от петдесет по-възрастен от осиновявания. Следователно за да отговаря на законовите условията да бъде осиновител и съответно да бъде вписан в регистър на осиновителите, жалбоподателят трябва да покрива горните критерии за възрастова граница, поставена от законодателя.Когато осиновяването се извършва едновременно от двама съпрузи и за единия от тях разликата във възрастта е налице , не се изисква такава разлика за другия съпруг. Безспорно по делото е че към момента на издаване на заповедта всеки от двамата жалбоподатели са на възраст , която при всички положения предполага да е по-възрастен от осиновявания с петдесет години, предвид разпоредбата на чл. 27, ал. 1 СК.

При тези данни за възрастта на кандидат осиновителя правилно административния орган е съобразил действащата към момента на подаване на заявлението и издаване на заповедта разпоредба на чл. 79, ал. 1 СК и е отказал вписване на жалбоподателя в регистъра на осиновителите. Налице е обективна законова императивна пречка за удовлетворяване на заявлението на жалбоподателите – тяхната възраст , която е единственото релевантно в настоящото производство основание за отказ. С оглед съдържанието на подадената първоначална жалба и наведените в нея конкретни оплаквания относно противоречие на националната правна уредба (очевидно се има предвид нормата на чл. 79, ал. 1 от Семейния кодекс) с чл. 7, чл. 21 и чл. 24 от ХОПЕС и като се имат предвид фактическите и правните установявания , обективирани в атакувания пред настоящия състав акт, както и доводите в жалбата и становищата на

жалбоподателите, съдът счита, че поставените въпросите от жалбоподателите са свързани преимуществено с тълкуване и прилагане на националното право.

Следва да се отбележи, че държавите членки на ЕС са обвързани с ХОПЕС, когато прилагат съответните разпоредби от правото на ЕС, които предоставят компетентност на ЕС в дадена област, съгласно чл. 51, ал. 1 от Хартата. Приложимостта на някоя разпоредба от ХОПЕС се обуславя единствено и само, когато национален съд на държава членка прилага норма от Правото на ЕС в конкретното национално производство. Изложеното означава, че за да бъде приложима Хартата към национален акт, тя (потенциално) трябва да може да се определя като акт за прилагане на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата, т. е. в приложното поле на правото на ЕС. Осиновяването е предмет на Европейското право само в контекста на трансгранични ситуации. Правото на ЕС не урежда изискванията и процедурите за национално или международно осиновяване в държава от ЕС, а всяка държава членка прилага свои собствени изисквания и процедури. В случая по делото няма данни за трансграничен елемент, при наличието на който да е приложимо правото на ЕС - не се засяга дори потенциално свободата на движение на хора, стоки и услуги. Не може да се приеме, че казусът е свързан с нарушаване на основни права, гарантирани от правото на ЕС, в контекста на прилагане на правото на Съюза. Националната мярка на чл. 79, ал. 1 от СК "Осиновяващият трябва да е най-малко с петнадесет години, но не повече от петдесет години по-възрастен от осиновявания" е пропорционална и недискриминационна. Тя предвижда максимална възрастова разлика при осиновяването, а не максимална възраст на осиновителя. Разликата е съобразена с естествената биологична възраст за отглеждане на дете през целия период до навършване на пълнолетието му и свързаните с напредване на възрастта изменения и затруднения за полагащия родителски грижи. Отчитането на това обстоятелство позволява да се защити най-висшият интерес на детето. Не се касае за разлика в третирането, която не се основава на обективен и разумен критерий, а за средство за постигане на цел, която е в общ интерес на осиновители и осиновени - да се осигури сигурна и стабилна семейна среда за деца в нужда и да се реализира пълноценно родителство.

В контекста на изложеното за настоящия състав на АССГ не възниква съмнение за противоречие на националната норма на чл. 79, ал. 1 от СК с норми и принципи от правото на ЕС, включително на чл. 7, чл. 21 и чл. 24 от ХОПЕС.

Мотивиран от горното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена без да са допуснати съществени нарушения на административнопрозводствените правила, в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона, поради което подадената жалба се явява неоснователна.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба от М. И. К. ЕГН: [ЕГН] и от М. П. К., ЕГН: [ЕГН] адрес: [населено място]. [улица], тел. приемни родители на дете С. Т. Д.. ЕГН: [ЕГН] срещу Решение № 22-РД06-0201 от 11.08.2026 г. на Директора на РДСП - [населено място], с което е потвърдена Заповед № ЗДОС/Д-С-ВЗ-023/15.06.2026 г. на Директора на Дирекция „Социално подпомагане" (ДСП) - В. за отказ за вписване на жалбоподателите в Регистъра на осиновяващи при условията за пълно осиновяване.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд в 14 дневен срок от съобщението.